

Lẻ Bóng

Bùi Bích Hà

Hình bà BBH

Ông là một trong những bác sĩ Việt Nam di tản kịp trong biến cố 30 Tháng Tư, 1975. Tới Mỹ, ông đi học lại, hành nghề rất sớm và thành công tại quận Cam ít nhất trên ba thập niên cho tới khi nghỉ hưu.

Tất nhiên như mọi người có cùng địa vị với ông, ông làm chủ một quỹ về hưu khá lớn, cho phép ông vẫn giữ nếp sống thoải mái như thời còn làm việc. Chỉ có điều, ông than thở: “Nhà cao cửa rộng phải bán đi vì lâu cao, đầu gối đau, không lên xuống cầu thang được, chưa kể nhà lớn quá mà một thân một mình, ở sao hết? Sức đâu mà dọn dẹp?”

Nhìn cái hồ bơi đầy lá vàng chỉ thêm cảm cảnh. Thảm cỏ sân trước, vườn sau cần người chăm sóc nhưng người làm vườn khi tới khi không, gọi khi được khi mất, chỉ tổ bực mình, nhức đầu. Mời các con, cô cậu nào muốn lấy cái nhà, ông giao nhưng chúng nó, thứ nhất đã có nhà rồi, đẹp và sang gấp mấy lần cái nhà của ông ở Fountain Valley, mắc mớ gì phải nhận của ông để bị anh chị em nhòm ngó, ty nạnh, chưa kể nhận cái nhà rồi, sau này khi ông cần gì, nó sẽ là đối tượng thứ nhất được chiếu cố và giao phó trách nhiệm.

Ông đành bán nhà, dọn vào một căn mobile home ở giữa khu Little Saigon cho ông

tiện đi lại hoặc hẹn hò bạn bè cũ mới. Nhà ba phòng, sửa sang tươm tất trông cũng khang trang, đẹp mắt, nhưng với ông hôm sớm vào ra một bóng, vẫn còn quá dư thừa. Mấy bụi hoa xung quanh nhà được cắt tỉa gọn ghẽ vì người phụ trách cây cảnh của chủ đất rất dễ gọi dễ nhờ vả. Tuy nhiên, “vườn Thúy” của ông thiếu đôi mắt phượng nên không được sum suê và mỹ quan như bên hàng xóm. Ông nhớ cái vườn cây quý tự tay ông đi kén chọn mua giống, chăm bón và sẫm soi những ngày xưa thần tiên đã xa xôi rồi, ông tặc lưỡi, lắc đầu mấy cái, như người đi dưới cơn mưa muốn rũ sạch những giọt buồn trên khóe mắt.

Nhà đã vậy, xe đẹp cũng thường xuyên nằm ụ vì ông không còn đi đâu xa, ngay cả đi gần thì cũng phải về nhà trước khi tắt nắng vì mắt quá sáng. Gần đây, về ngoài cái xe và ông chênh lệch nhau nhiều quá, một bên bóng lộn, khỏe mạnh, vạm vỡ, một bên hom hem, xập xụi, yếu ớt, khiến ông ngại ngồi mỗi khi ngồi vào ghế lái, chậm rãi lùi xe ra khỏi gara mà có người đang nhìn ông.

Thêm nữa, do thị lực yếu đi, ông không mấy tự tin vào khả năng ước lượng khoảng cách của cặp mắt mỗi khi cần vào một chỗ đậu xe hơi chật, sợ cọ quẹt, nên ông bắt đầu thấy cái xe Lexus 450 của ông không thích hợp với ông nữa. Gần đây, ông nghe bạn bè kháo nhau xe Honda kiểu Civic đời 2018 rất đẹp, đầy đủ tiện nghi, thoáng nhìn sang trọng không kém kiểu xe đắt tiền, mua mới từ dealer ra chỉ trên dưới \$20,000, xài xăng thường, đổ đầy bình chỉ \$20 một lần, bảo hiểm cũng rẻ, bảo trì càng không tốn vì hợp đồng bảo trì miễn phí của dealer có lẽ dài hơn số năm tháng còn lại của ông, chưa kể xe nhỏ nhắn, vào ra parking dễ dàng. Ông đang tính bữa nào chờ có đợt xeo, sẽ ra Honda World đổi một chiếc.

Lúc mới dọn vào khu mobile home trên đường Bolsa, thấy chợ Mỹ, chợ Việt đều gần, ông sung sướng lắm, tự đi chợ và nấu nướng. Được ít ngày, một bữa ông đang ngồi xem ti vi, thoáng thấy có lửa cháy trên màn hình, ông hơi ngỡ ngàng, chưa biết là chuyện gì thì ông nghe

mùi khét. Quay nhìn vào bếp, ông hết hồn thấy lửa đang phùng phùng. May phước đầu óc còn tỉnh táo, ông phóng ba bước tới cái lò và nhanh tay vặn cái nút tắt. Sau lần đó, lớp thì cọ rửa soong nồi, lớp lau bếp bắt mệt, may là máy báo khói chưa hú chớ không cả xóm kinh động rồi, ông quyết định thôi không nấu nướng nữa mà ăn cơm phần hay cơm chỉ cho khỏe, ngày nào ưa ăn ngon thì đi kéo ghé. Tủ lạnh nhà ông lúc nào cũng có chả lụa, chả chiên; tủ pantry thì đầy oat meal, súp hộp và mì gói, không bao giờ sợ cơ lờ.

Thức ăn giải quyết được rồi nhưng ông nói ăn một mình buồn quá, nhiều khi ghen ngào muốn buông đũa, buông chén. Ông than không có gì chán hơn là cứ lui cui cặm cụi gấp, nhai, nuốt một mình, xung quanh vắng lặng không tiếng người, không cả tiếng dèp hay tiếng rót một ly nước. Có bữa ông bưng cái tô vừa cơm vừa thức ăn ra đứng bên cửa sổ bếp, ngó mông ra ngoài, thử coi có gì vui không nhưng cũng đâu có gì vui?

Cư xá của ông toàn người cao niên, vắng cả tiếng trẻ con nô đùa. Cụ Nguyễn Du chẳng đã từng hạ bút viết: “**Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ!**” ư? Trong trí tưởng ông, thấp thoáng hiện lên quang cảnh gia đình đông vui ngày nào, vợ ông tươi mát như một bông huệ tây, ngồi giữa đám cháu nội ngoại lau hau, đứa này níu tay ông, đứa kia níu tay bà, om xòm tiếng Anh tiếng Việt, grand ma, grand pa, bà ngại, ông ngại, hỏi một trăm câu hỏi mà ông chỉ trả lời qua loa rồi bán cái cho bà, bà không biết sao thì lại chỉ qua ông.

Riêng ông chốc chốc nhìn đồng hồ, chỉ mong sao đến giờ, bố mẹ chúng tới đón hết đám trẻ của từng nhà về để trả lại ông bà ngôi nhà yên tĩnh trong buổi chiều. Trong khi bà kiên nhẫn dọn dẹp đồ chơi và thức ăn thừa mứa do lũ trẻ bỏ lại, ông ngồi duỗi chân xem ti vi tin tức hay ca nhạc, chờ bữa ăn tối ngon lành, nóng sốt, thay đổi hàng ngày nhờ bàn tay của bà. Bây giờ, ông đảo mắt nhìn một lượt căn nhà sạch sẽ, sàn gỗ không một cọng rác, một mẩu giấy vụn, bàn ghế ngay ngắn, đồ đạc đâu vào đấy, trật tự, lạnh lẽo như chưa từng xô động, như không có ai ở, ông thăm ngấm đến tận xương tủy cảm giác hiu quạnh lạ thường. Đàn cháu nội ngoại ngày nào ríu rít như chim, nay đã trưởng thành, vào/ra đại học hết. Thịnh thoảng

có đứa còn nhớ ông, điện thoại hỏi thăm, tới chờ ông ra phố uống cà phê hay ăn chè, khiến ông vui cả ngày.

Bạn bè cũ biết ông thích hát, có người rủ ông đi karaoke buổi tối ở các câu lạc bộ khiêu vũ. Ông theo họ đi giải trí cho quên bớt thời giờ trống trải nhưng trở ngại của ông là ông thích hát song không thích nhảy đầm. Hát xong vòng đầu, ông phải chờ khá lâu mới đến vòng nhì và sẽ về khuya lắm, ông sẽ mất ngủ vì quá giấc rồi lại phải uống thuốc ngủ mà ông thì rất sợ bị nghiện. Vì vậy, ông không đi thường xuyên như lúc bắt đầu nữa, đành chấp nhận nhiều hôm một mình đối bóng với đêm trường.

Năm nay ông đã ngoài 80 nhưng 10 năm trước ông chỉ mới ngoài 70. Chẳng phải ông vì lễ giáo của tông môn và sợ miệng đời mai mỉa mà nhắm mắt bỏ qua cơ hội đi tìm kiếm một hạnh phúc cho quãng đời còn lại của ông ư?

Như gia chủ buổi họp mặt bằng hữu hôm nay cũng ngoài 70 khi hai ông bà gặp nhau trong tình cảnh góa bụa, hiểu ra họ cần nhau và quyết định tạo dựng một mái ấm chung với con cái hai bên đều đồng thuận chọn lựa của bố mẹ. Họ vui lòng trả giá để có những buổi sáng thức dậy cùng nhau đón mặt trời và nghe chim hót trong vườn, ngồi bên nhau uống tách cà phê thơm đầu ngày, ăn món điểm tâm tùy thích, nói năm ba câu chuyện trên trời dưới biển đem lại cho nhau những tràng cười sảng khoái.

Tại sao khước từ những ngậm mật ngọt ấy, cái hạnh phúc ấm êm cận kề ấy mà nghĩ rằng mình khôn ngoan? Thật ra, chỉ vì vẫn sợ lo sợ những điều mình không biết trước và biết chắc có xảy ra hay không? Mà nếu biết trước và biết chắc, liệu có tránh được không, ngay cả xoay chuyển chúng được không? Ở chặng đường cuối một đời người, không ai còn nhiều thời gian phí ửng nữa nhưng có lẽ phí ửng là cách giải quyết dễ nhất khi không có nhiều chọn lựa.

Trên cõi trần gian nhiều phiên trước này, chỉ nghe con người phàn nàn đời không một ngày hạnh phúc nhưng không nghe ai thở than đã một thời hạnh phúc cho dù sau đó, như bầu trời mưa nắng bất thường, vạn vật đổi thay và hạnh phúc cũng sang trang...

Riêng ông, hoàn cảnh có khắc nghiệt hơn vì bà đang ở nhà dưỡng lão. Hằng ngày vào

thăm bà, nhìn vào đôi mắt trống vắng, lạnh băng của bà, cầm hai bàn tay bà ấm thân nhiệt, không ấm một dấu hiệu cảm xúc, ông nghẹn ngào nói thầm: “Em ơi, em đã trả lại mọi buồn vui cho đời, không còn bận tâm chi nữa, có biết là anh rất khổ không?” Ông hỏi rồi ông tự nghiệm ra câu trả lời, không ai có thể giúp ông một câu trả lời nào khác.

Mỗi ngày qua, hết chiều đến đêm, hết những công việc phải chu toàn cho mình trong cuộc sống như một bồn phận không thể chối từ, ông ngồi trên ghế bành, mở ti vi cho có tiếng người, không xem, không nghe. Mở nhạc để âm thanh cho ông sự êm dịu trong căn nhà lạ dù ông đã ở đây gần ba năm. Nó không cho ông một hồi ức nào nên không có gì gắn bó.

Ông thêm một tách trà thơm, một ly cà phê nóng nhưng ông ngồi yên vị tại chỗ vì biết những thú vui nhỏ ấy sẽ làm ông mất ngủ. Con đường của người già là con đường trong những bức tranh hay tấm hình vẽ hoặc chụp viễn cảnh, hun hút, thu hẹp dần trong mắt nhìn.

Ông chợt mỉm cười nhớ lại câu nói băng quơ của người bạn đồng cảnh, thốt lên trong một cuộc họp mặt anh em: “**Mai một chắc là phải đặt mua robot của Nhật.**” Câu nói nhỏ, tan vào đám đông huyền ảo. Ông ngồi gằn, nên lọt tai. Không biết có ai cũng lọt tai câu nói như ông nhưng cũng như ông, đã cất riêng cho mình như lời tự thú về một mơ ước không tiện bày tỏ?

Đôi mắt ông nhìn mông lung ra xung quanh, chạm vào cái kệ sách chỉ còn lại ít sách quý ông mang theo tới đây, ngậm ngùi hình dung ra đời mình như cuốn sách, nay cũng đang khép lại trên án thư. Các nhân vật có vai trò đã xuất hiện, đã làm xong nhiệm vụ, đã bước ra, chỉ còn ông ở trang cuối cùng chờ cơn gió nhân duyên thổi tắt ngọn nến từ bi trong thời kinh Bát Nhã ông tụng hằng đêm, đóng lại giùm ông cuốn sách sẽ được xếp lên kệ rồi bỏ quên như chưa từng hiện diện.

Bùi Bích Hà

Vá Cờ

*Em vá đấy ư ... Lá cờ tổ quốc ...
Lá cờ vàng tôi trọn kiếp yêu thương
Đời tị nạn ôm nỗi hờn mất nước
Còn chỉ lá cờ... hình ảnh quê hương!*

*Còn chỉ lá cờ, hồn thiêng sông núi
Đấu rách bươm đây dấu tích oan hồn
Nhìn em vá cờ, lòng tôi buồn tủi
Thương quá cờ vàng, xót quá giang sơn ...*

*Em vá cờ vàng, vá từng vết chém
Vết chém đau thương của bạn - của thù
Đường chỉ, mũi kim làm tôi bỗng nghẹn
Tôi lại trách mình, một kẻ thất phu!*

*Tôi lại trách mình hèn hơn giun kiến
Không dám dấn thân lấy lại cõi bờ
Rồi tôi hỏi mình có còn nguyên vẹn
Tổ quốc trong tim và một màu cờ?*

*Còn danh dự, còn tự hào, trách nhiệm
Của một người trai mang nợ kiếm cung ...
Hay đã quên rồi quê hương cộng chiếm
Và mặc muôn dân dâu biển bão bùng???*

*Không, đừng thế! khi sơn hà nguy biến
Ta, công dân, bồn phận phải chu toàn
Chỉ mặt độc tài, chung lời "quyết chiến"
Như Diên Hồng muôn trước đã danh vang!*

*Không, đừng thế, biển kia rồi sóng vỡ
Cuốn phăng đi bao ác độc tham tàn
Hỏa sơn kia rồi nổ tung biển lửa
Cho hương hoa lài thơm ngát Việt Nam ...*

*Vá tiếp đi em. Rồi đêm sẽ cạn
Rồi đến giờ, trời sẽ phải bình minh
Lá cờ vàng sẽ lành từng vết đạn
Giữa quê hương cờ ngạo nghề vươn mình*

Ngô Minh Hằng, 2011